

Preek Openbaring 3:14-21

Gemeente van Jezus Christus,

* De gemeente in Laodicea die wordt in deze brief door Jezus hardhandig op haar plek gezet. Hij pakt ze beet en zegt: niet hier horen jullie te staan, maar haar hier. *U zegt dat u rijk bent*, zegt hij, *u zegt dat u alles hebt wat u wilt, en niets meer nodig hebt. Maar ... U beseft niet hoe ongelukkig u bent, hoe armzalig, berooid, blind en naakt.*

U zegt dat u rijk bent. U zegt dat u in een mooi blinkend pak staat. Alles erop en eraan. Piekfijn. Maar kijk eens goed, u loopt in uw hemd, in een oud kloffie.

Rijk waren ze de inwoners van Laodicea. Het was een plek op een knooppunt van handelroutes. Daarom was er veel verkeer, ook veel handelsverkeer. Het was een economische centrum geworden. Met een bank zelfs, uniek in die tijd. Maar dat was er niet alleen, niet alleen een economisch centrum. Laodicea was ook een soort van medisch centrum. Er was een school voor artsen gevestigd. Medische Universiteitsstad. En ze hadden een bijzondere specialisatie in die medische wereld, namelijk rond ogen. In Laodicea was een midden te krijgen die problemen met ogen tegen ging. En daar werd natuurlijk een flink aan verdiend. Daarnaast had de stad ook z'n invloed in de modewereld. Rond Laodicea werden namelijk schapen gehouden die speciale wol gaven, daar waren ze voor gefokt en die wol was erg gewild was in die tijd. Ook daar werd veel mee verdiend.

Nu ja, zo begrijp je wat van wat Jezus zegt: *U zegt dat u rijk bent*, terecht, het ging ze goed in Laodicea, en dus ook medisch en de christenen die deelde daar vast in mee.

Maar Jezus die haalt dat dus helemaal onderuit. *U zegt dat u rijk bent...* maar dat bent u helemaal niet. En om dat te tekenen gebruikt hij woorden die precies aansluiten bij waar die Laodiceers rijk in denken te zijn. Jezus zegt: *U bent armzalig, berooid*, verwijst naar het economische centrum, *u bent blind*, verwijst naar het medisch centrum, en *u bent naakt*, verwijzend naar de mode. *U zegt dat u rijk bent*, maar jullie staan in je hemd. Je bent niet zo groot als je denkt. Ze worden op hun plek gezet.

* Dat is wat er aan ons gebeurt op Goede Vrijdag. We worden op onze plek gezet. Kijk zo ben je. Als je Jezus ziet lijden in de hof van Gethsemane. Als je hem kwetsbaar ziet staan voor Herodes en Pilatus. Als je hem gebroken ziet gaan naar Golgotha. Kijk zo ben jij. Lijdend, kwetsbaar, gebroken. Ik ben de gang gegaan, die jullie gaan. Dat wordt onthuld op Goede Vrijdag. Jullie zijn niet die krachtige mensen die jullie denken te zijn. Jullie zijn niet die mensen die met geld alles voor elkaar kunnen krijgen. Jullie zijn geen mensen die door goede medische zorg alle ziektes uit kunnen bannen en het eeuwige leven kunnen gaan binnen halen Jullie zijn geen mensen die door mode, met creativiteit, een leven volmaakt gelukkig kunnen maken. Dat zijn jullie niet. Ten diepste ben je als mens kwetsbaar, lijd je. Zoals je mij daar ziet lijden.

Voor sommigen onder ons hoeft dat niet duidelijk gemaakt te worden. Vertel mij wat. Kwetsbaar, ja dat merk ik elke dag. Maar voor een ander is het wel nodig. Zeker als je leven loopt en prima gaat en als je van dat kwetsbare niets ervaart zelf. Dan is het nodig dat je op je plek wordt gezet. Niet alles is maakbaar. Niet alles heb je zelf in de hand. Zo op je plek gezet worden.

(...)

* De gemeente in Laodicea wordt dat ook nog wel scherper. Want het grootste verwijt wat Jezus heeft dat hebben we nu nog niet genoemd en dat is wat hij aan het begin van de brief zegt. Als hij zegt: *Ik weet wat u doet, hoe u niet koud bent en niet warm. Was u maar koud of warm!* Maar u bent lauw. Dat is het grote verwijt van Jezus aan de gemeente. U bent lauw, net niets.

En die lauwheid heeft alles te maken met die rijkdom, gedachte rijkdom. Want daardoor door die rijkdom en die medische kennis denken jullie dat jullie alles zelf in handen hebben, dat jullie niets meer nodig hebben. *U zegt dat u rijk bent, dat u alles hebt wat u wilt, en niets meer nodig hebt.* En dat je mij ook niet meer nodig hebt.... Dat maakt je lauw. Jullie redden het zelf allemaal wel met je geslaagde leven. Mij heb je niet meer nodig.

* Ook dat wordt ons helder op Goede Vrijdag. Als je Jezus ziet lijden in de hof van Gethsemanne. Als je hem kwetsbaar ziet staan voor Herodes en Pilatus. Als je hem gebroken ziet gaan naar Golgotha. Dat was omdat jullie mij niet denken nodig te hebben. Dat was omdat jullie je vertrouwen vaak leggen in iets anders dan in mij. In die rijkdom zelf. In het zeker zijn van dat er elke maand genoeg binnen komt, dat geeft je vertrouwen, dat geeft je rust. In die medische kennis. Dat maakt je zeker, geeft je het idee dat je minder kwetsbaar bent. In mode. Dat je er goed uit ziet dat geeft je zelfvertrouwen. Niet zozeer heb je nodig mij. Maar vergeet je me. Ben je wat lauw, flauwtjes. De kerk, uit gewoonte ga ik, maar ja, wat heb ik er eigenlijk aan? Voegt het nou iets toe aan mijn leven? Gebed, nou, ja als ik het nodig, als ik het zelf niet red.... Ja precies. Lauw. Omdat jullie zo zijn van tijd tot tijd, moest ik die gang gaan naar Golgotha. Om die lauwheid te kunnen verzoenen met mijn Vader. Om te kunnen vergeven, zodat het niet tussen jou en mijn Vader in de hemel in blijft staan. Op Goede vrijdag komt ons dat te binnen. Jezus moest aan het kruis, door mij, die vaak God vergeet en het zelf wel uitzoekt.

Onbewust misschien wel. Juist doordat je leven zo prima loopt. Onbewust vergeet je God. En tijd met hem. In Laodicea is dat lauwe er misschien ook wel heel onbewust ingeslopen. Zo gaat dat met het vergeten van God. Dat sluipt erin. Heel langzaam. Het kan gebeuren terwijl je nog volop met kerk en dergelijke bezig bent, toch minder met God. Ja, nu je het zegt En daarom schrijft Jezus dit ook, en ook scherp. Om wakker te schudden. Niet om neer te sabelen, om te vernederen, nee om wakker te schudden. He, wakker worden! Jullie zijn in slaap gesukkeld door je rijkdom en alles wat je bezit. Daardoor heb je me losgelaten, maar blijf bij mij, want ik heb iets wat je nu niet bezit en wat veel sterker is.

* Dat gaat Jezus halverwege de brief doen. Zeggen wat hij zelf te bieden heeft. En het is prachtig om te zien wat hij dan zegt, want dat sluit naadloos aan bij de rijkdomen die de Laodiceers denken te hebben: *Koop van mij goud dat in het vuur gelouterd is, en u zult rijk zijn; witte kleren om u te kleden en uw naaktheid te bedekken, zodat u zich niet meer hoeft te schamen; zalf voor uw ogen, zodat u weer kunt zien.* Ik bied je goud, puur goud. Dat is veel waardevaster dan dat geld van jullie. Ik bied je kleren, witte kleren. Die wol uit Laodicea was waarschijnlijk zwart. En wit is een veel positievere kleur, staat voor nieuw leven. Veel betere kleren heb ik dus. Ik bied je zalf, veel beter, veel echter, veel helender dan het spul wat jullie nu hebben.

Samenvattend zegt Jezus: ik bied jullie iets wat blijft bestaan. Dat waar jullie nu op bouwen is niet blijvend, in mij vind je iets blijvends. Breek alsjeblieft met het leven waarin je je houvast vind in niet blijvende dingen als geld, gezondheid, je uiterlijk. Zoek het daar niet in. Zoek het in mij. Ik ben die gang naar Golgotha gegaan, heb dat kwetsbare leven van jullie daar naar toe meegenomen. En ik ben eraan ten onder gegaan. Maar ben ik weer opgestaan. Ik heb overwonnen. Ik heb die kwetsbaarheid overwonnen. En kan je dat nu aanbieden. Hier heb ik het zuiver goud. In plaats van je kloffie waar je nu in loopt.

(...)

* Op Goede Vrijdag worden we op onze plek gezet. Jullie zijn kwetsbaar. En jullie vergeten mij.

Nogmaals, niet om ons af te branden. Maar om ons verder te brengen. Om ons te brengen daar waar we herstel vinden. Van dat kwetsbare. Waar we vergeving vinden. Voor die zonde van vergeten. Daar wil Jezus ons op Goede Vrijdag neerzetten.

En daarom zet hij ons ook straks aan het Avondmaal. Kijk daar is je plek. Daar moet je wezen. Aan die tafel. Daar zie je, hoe je mij nodig hebt. Mijn vergeving, mijn overwinning. Daar krijg je te zien wat op Golgotha gebroken en vergoten is. Mijn lichaam en mijn bloed. En alsjeblieft, pak het daar aan. Keer je weer naar mij toe. Ik klop aan de deur. Laat me alsjeblieft binnen, om met je te eten.

Laat het een moment zijn straks aan tafel. Een moment van terugkeer. Als dat nodig is. Een moment waarin je zegt: Ja Heer, ik ben U vergeten, heb lauw geleefd. Ik zie in dat uw gang naar het kruis ook door mij moest. En ik wil breken met dat lauwe leven. Ik wil mijn vertrouwen alleen in U vinden. Een moment van bekering. Waarin je de genade van God door Christus indrinkt en ook het nieuwe leven, wat hij in jou wil bewerken.

Dat is onze plek als mens. Niet in ons hemd, maar gekleed met de genade van Christus. Verkregen aan dat kruis op Golgotha. Lof zij U Christus!